

Sagens struktur:

Svar på rådets notat den 7. juli 2017

Vi skal ikke beskyttes ved love eller noget. Vi har beskyttelsen i, at det bliver lavet rigtigt, – og at hver laver sine ting rigtigt. Den, der ikke laver sine ting rigtigt, – så må vi lade ham gå.

Hvis han vil til at lave om på det, så må han gå. Den magt må bestyrelsen jo have.

Reglerne er jo efter mine analyser.

Martinus, rådsmøde den 21. maj 1974

Indholdsfortegnelse

Sagens struktur – svar på rådets notat den 7. juli 2017	3
Rådets handlefrihed.....	5
Rådets beføjelser til at ændre lovene	11
Martinus forudså, at Sagens ledelse kan blive uansvarlig.....	13
Rådets relation til sine kritikere	14
Rådets analyse af Martinus' holdning til retssager	16
Stridens kerne.....	18
Rådets anklageskrift og rådets skæbne	21
Rådet modarbejder studiet af det originale værk.....	22
Der er ingen at bebrejde noget	23
Afslutning	24
Efterskrift.....	25
Litteratur- og kildehenvisninger.....	26
Bilag. Martinus-udtalelser angående Strukturen	1
Strukturen skal laves efter kosmiske analyser.....	1
Det primære.....	1
Om love og regler	1
Om Instituttets holdning til nye medarbejdere	2
Løn og stillinger	3

Sagens struktur – svar på rådets notat den 7. juli 2017

Rådet har denne sommer lagt endnu et notat på martinus.dk med titlen [Om ophavsretssagen: Rådets beslutning om at føre ophavsretssag](#). I en kort introduktion giver rådet notatet disse ord med på vejen:

“Rådet har fået mange spørgsmål om sin begrundelse for at føre en retssag, og vi har set mange overvejelser om, hvorvidt retsforfølgelse er i harmoni med de åndsvidenskabelige analyser og Martinus’ ønsker for Institutets adfærd.

Disse spørgsmål og overvejelser berører i virkeligheden helt centrale problematikker omkring rådets beføjelser, Institutets moralske grundlag samt Sagens struktur og ånd.

Vi har derfor skrevet et notat, som grundigt gennemgår begrundelsen for den verserende ophavsretssag og generelt belyser rådets beslutningsprocesser.”

Rådet beskriver her ganske præcist, hvad notatet handler om. I notatet gør rådet netop rede for sin opfattelse af de beføjelser, det har fået af Martinus, og det begrundet, hvorfor det har valgt at føre retssag. Derudover er der i redegørelsen indlagt et anklageskrift mod de fire personer, som rådet har stævnet.

Det er første gang, at rådet på denne måde fremlægger sit syn på sine “beføjelser, Institutets moralske grundlag samt Sagens struktur og ånd”, og alene af den grund er der tale om et af de absolut vigtigste dokumenter, som er offentliggjort fra officiel side, siden Martinus forlod det fysiske plan.

Det er fortjenstfuldt, at rådet nu reagerer på den kritik, der har været fremført, og med dette notat fremlægger en detaljeret og sammenhængende redegørelse for, hvordan det tolker sin moralske forpligtelse og sine magtbeføjelser som Sagens ledende organ og i forbindelse hermed ligeledes beskriver baggrunden for den beslutningsproces, der førte til, at rådet i 2013 valgte at anlægge retssag.

I notatet refererer rådet til bestyrelsesmøderne fra 1974 til 1981. Det var under disse møder, at Martinus i dialog med den daværende bestyrelse endeligt udformede den *struktur*, der er grundlaget for rådets arbejde, idet strukturen fastlægger rådets *magtbeføjelser* og *forpligtelser*. Strukturen vedrører ganske vist Sagen som helhed, men da rådet er det ledende organ for Sagen, er det også strukturen, der *definitivt fastlægger vilkårene for rådets virke*. Disse fundamentale bestemmelser vedrørende Sagens ledelse har endnu ikke været officielt offentliggjort, og med dette notat er det derfor første gang, at rådet fremlægger oplysninger af mere detaljeret art om de retningslinjer, som Martinus pålagde det at arbejde efter.

Betydningen af, at disse ting nu bliver offentliggjort, kan næppe overvurderes. For dermed er strukturen, som er det *moralske grundlag* for rådets arbejde, ikke længere skjult og ukendt. Det er befriende, at rådet med dette notat vælger at lægge de principper åbent frem, som Martinus har forpligtet det til at efterleve.

Notatet beskriver dog ikke strukturen i detaljer. Det er imidlertid forståeligt, at det forholder sig sådan, for det har ikke været intentionen med notatet. Med notatet har rådet kun ønsket at fremdrage de vigtigste aspekter med relevans for beslutningen om at føre retssag og for at besvare den kritik af rådets arbejde, som har været fremført.

De oplysninger, som rådet fremlægger, er dog tilstrækkelige til at få et præcist indtryk af, hvad Martinus har bestemt vedrørende *de principielle vilkår for rådets virke*, og de giver samtidigt et eminent indblik i, hvordan rådet har valgt at fortolke Martinus' bestemmelser. For som det vil fremgå af nærværende redegørelse, er det bemærkelsesværdigt, at *Martinus' bestemmelser og rådets opfattelse af disse bestemmelser* ikke er i overensstemmelse med hinanden. Der er, når man nærlæser rådets notat, en *principiel forskel* på de bestemmelser og retningslinjer, som Martinus lagde til grund for rådets arbejde, og den måde rådet har valgt at fortolke bestemmelserne på. Også af den grund er notatet et vigtigt dokument. For dermed dokumenterer rådet, at det helt grundlæggende endnu ikke er klar over, hvordan Martinus bestemte, at rådsarbejdet skal gribes an.

Man kan måske undre sig over, at rådet, mere end 35 år efter at Martinus forlod det fysiske plan, endnu ikke har forstået sin opgave, men her må vi tænke på, at alt *det nye*, som Martinus kom med, på mange måder er radikalt anderledes, end hvad vi jordmennesker allerede kender og har vænnet os til, og at det befinder sig på et højt plan i forhold til almindelige jordiske standarder og tankegange (jf. bilag 1).

Martinus forudså da også, at der ville være begyndervanskeligheder:

“Vi får en kerne, der i den grad bliver fuldkommen. Det kan godt være svært til at begynde med, men der bliver en kerne, og så bliver de andre jo smittet, for så bliver der en større og større kraft til at holde sammen.” (*Rådsmøde*, den 27. august 1974. *Samarbejdsstrukturen*, 8.6, s. 55).

Det er denne kerne, som endnu ikke er dannet, og af samme grund har Sagen heller ikke udviklet den *moraliske tiltrækningskraft*, der skal få det hele til at hænge sammen på en logisk, kærlig og sammenhængende måde i overensstemmelse med analyserne.

Det er imidlertid positivt, at rådet nu forholder sig til de rammer og principper, som Martinus fastlagde for dets virke. Ligeledes er det positivt, at rådet taler åbent om de vanskeligheder, det har haft med at træffe sin beslutning om at anlægge retssag. Det er befriende, når rådet i redegørelsen skriver, at

“Det er et godt spørgsmål at rejse, om det er ”i Martinus’ ånd” at føre en retssag.”

og vedgår, at

“Vi i rådet hævder ikke, at en retssag var det rigtige valg hævet over enhver tvivl.” (*Om ophavsretssagen*, s. 13-14)

Man kan se disse udtalelser som et udtryk for forsigtige, nye toner fra rådet, og selv om man – som den følgende redegørelse viser – skal være varsom med at lægge for meget i det, kan det dog tolkes som et tegn på en større åbenhed og en spirende villighed til at informere om nogle af de problemstillinger og dilemmaer, der er forbundet med at lede Sagen.

Rådets handlefrihed

Det er af essentiel betydning for Sagens fremtid, at rådet kommer til klarhed over, hvilken bemyndigelse det har fået af Martinus. Rådet citerer i den forbindelse Martinus for at sige:

“Denne sag er bygget op på kosmiske analyser, der er urokkelige, og derefter er strukturen lavet. Og har de kritik, så må de vide, at så er de ikke i kontakt med Sagen, så er de i konflikt med den... så er det deres egen manglende udvikling. Strukturen må i sig selv være analyserne... der dikterer. Og det må være den absolutte næstekærlighed [...] bestyrelsen har jo egentlig kun at lave tingene efter analyserne. Det er ikke noget, de sidder og finder på. *Nej, de laver det efter analyserne efter bedste metode de kan*, så det passer med analyserne.” (Rådets fremhævning. *Bestyrelsesmøde*, den 25. september 1974)

I sin kommentar hertil skriver rådet:

“Udtalelsen om, at rådet skal “lave tingene” (dvs. opfylde Institutets formål) “efter analyserne efter bedste metode de kan”, viser, at der er plads til både selvstændige beslutninger og sågar fejltagelser. (*Om ophavsretssagen*, s. 3)

Det er tydeligt, at rådet reelt set ikke forstår, hvad Martinus siger. Ved at fremhæve en del af teksten – “*Nej, de laver det efter analyserne efter bedste metode de kan*” – understreger rådet ganske vist sin egen opfattelse, men det sker desværre *på bekostning af*, hvad Martinus rent faktisk siger.

Lad os derfor tage citatet igen. Denne gang med andre fremhævninger:

“Denne sag er bygget op på kosmiske analyser, der er urokkelige, og derefter er strukturen lavet. Og har de kritik, så må de vide, at så er de ikke i kontakt med Sagen, så er de i konflikt med den... så er det deres egen manglende udvikling. *Strukturen må i sig selv være analyserne... der dikterer*. Og det må være den absolutte næstekærlighed [...] bestyrelsen har jo egentlig kun at lave tingene efter analyserne. Det er ikke noget, de sidder og finder på. *Nej, de laver det efter analyserne efter bedste metode de kan, så det passer med analyserne.*” (Mine fremhævninger).

Ud fra en læsning, der er tro imod, hvad Martinus reelt siger, fremgår det, at:

1. “Strukturen må i sig selv være analyserne”, det er dem, der “dikterer”.

Med andre ord er der ikke, således som rådet hævder, “plads til både selvstændige beslutninger og sågar fejltagelser”. Det er det modsatte, der er tilfældet. Alt, hvad rådet foretager sig, skal gå efter analyserne. Det er analyserne, der *dikterer*. Meget stærkere kunne Martinus næppe have betonet, at der ikke under nogen omstændigheder er “plads” til “selvstændige beslutninger” eller “fejltagelser”.

2. For “det må gå efter den absolutte næstekærlighed”.

Dermed betoner Martinus igen, at det er analyserne – og udelukkende analyserne – der er retningsgivende. Og det er jo klart. For kun hvad der er i overensstemmelse med analyserne kan være “den absolutte næstekærlighed”.

3. “Bestyrelsen har jo egentlig kun at lave tingene efter analyserne”.

Man kan her ligefrem høre, hvordan Martinus på alle måder, og med de virkemidler det talte sprog giver, gør hvad der står i hans magt for at få de tilstedeværende bestyrelsesmedlemmer til at forstå, at det slet ikke kommer an på, hvad de selv mener eller synes, og at de må skubbe deres eget til side. For alt, hvad de har at gøre, er at gå frem efter analyserne.

4. “Det er ikke noget, de sidder og finder på. Nej, de laver det efter analyserne efter bedste metode de kan, så det passer med analyserne.”

Med denne udtalelse lader Martinus det være op til rådet at finde den arbejdsform eller metode, som det finder mest velegnet, når det i rådsarbejdet skal analysere sig frem til beslutninger, der er i overensstemmelse med de kosmiske analyser. Dermed har Martinus for fjerde gang i denne korte udtalelse *utvetydigt* og *umisforståeligt klart* fastslået, at den primære opgave – hvorunder alle andre opgaver og hensyn må indordne sig – er at træffe beslutninger, så de passer med analyserne i *Det Tredie Testamente*. For kun på den måde sikres det, at alt hvad rådet beslutter er i overensstemmelse med den *absolutte* næstekærlighed.

Fra Martinus' side er der således ikke den mindste uklarhed eller plads til “selvstændige beslutninger” eller “fejltagelser”. Bestyrelsens frihed består udelukkende i at lave tingene efter analyserne. Det er dem, der *dikterer*, og de går efter “den absolutte næstekærlighed”, som også er den højeste kosmiske logik. Det er rigtigt, at det er rådets ansvar at analysere sig frem til de rigtige beslutninger og finde frem til den bedste måde at gøre det på. Men rådet kan ikke selv bestemme, om disse beslutninger skal være i kontakt med de kosmiske analyser. For det *skal* de være.

Man må derfor sige, at rådets udlægning ret beset er *groft manipulerende*. For med sin kommentar forsøger det reelt set at underkende og omgå, hvad Martinus klart har bestemt.

Rådet fremkommer i den forbindelse med endnu et fejlagtigt udsagn, idet det skriver:

“Kritikere af rådet mener, at rådets beslutninger altid skal kunne udledes/aflæses direkte af Martinus' udtalelser og skrifter. Martinus skulle altså have efterladt et komplet sæt retningslinjer eller “leveregler”, som altid viser, hvordan vi kan gøre “det rette”. (*Om ophavsretssagen*, s. 2)

Det er helt forkert opfattet. Martinus har netop ikke efterladt detaljerede love eller regler. Det smukke og geniale ved Martinus' måde at strukturere Sagen på er netop, at *Det Tredie Testamente* indeholder fuldt tilstrækkeligt med analyser til, at rådet kan træffe sine beslutninger og udføre sit arbejde ved at tage udgangspunkt i dem. Det er hele pointen med strukturen, at rådet skal indrette sit arbejde, så det, der beslutes, er i overensstemmelse med analyserne. Ved på en samvittighedsfuld og systematisk måde, at tage analyserne i anvendelse, kan rådet ad den vej ræsonnere sig frem til, hvad der er det rigtige at gøre.

Det er rådets opgave at finde frem til *måden* eller *metoden* at gøre det på. Det er heri, rådets frihed ligger; at udvikle en metode og en måde at strukturere arbejdet på, så alle, der deltager i rådsarbejdet, kan gøre det i sikker forvisning om, at det hele er lagt tilrette og an på, at alt, hvad der beslutes, er i

fuld overensstemmelse med analyserne. Det er helt præcis den *kvalitetssikring af rådsarbejdet*, som Martinus har bestemt skal være gældende.

I den forbindelse må hvert enkelt rådsmedlem gøre sin stilling klar, og være meget bevidst om, at det er rådets opgave at repræsentere – ikke sig selv – men Martinus:

“Bestyrelsen er jo så at sige i stedet for mig. [...] De er det faste punkt for det hele. Og de er det faste punkt for selve Institutet. Og i det hele taget det faste punkt for Sagen for hele verden. (*Bestyrelsesmøde* den 6. januar 1981)

Det er umiddelbart indlysende, at rådet kun kan repræsentere Martinus og være i hans sted ved at træffe beslutninger, der er i overensstemmelse med analyserne. Så længe rådet gør det, handler det på Martinus' vegne og er i hans sted. Rådet er da Martinus' fysiske repræsentant på jorden og udfører sit hverv i overensstemmelse med sin bestemmelse.

Og omvendt: I samme omfang rådet træffer beslutninger, der ikke tager udgangspunkt i og er i samklang analyserne, da repræsenterer rådet ikke Martinus, men blot sig selv. For hvordan kan det repræsentere Martinus og *Det Tredie Testamente*, hvis det træffer beslutninger, der er i modstrid med alkærligheden? Det lader sig naturligvis ikke gøre. Og i samme grad, som rådet ikke repræsenterer Martinus, men blot repræsenterer sig selv, kan det umuligt optræde som det centrum for Sagen, som det er forpligtet til. Man kan ikke være repræsentant for den materielle videnskab, hvis man insisterer på at arbejde uvidenskabeligt og fremsætter uvidenskabelige påstande. Tilsvarende kan man heller ikke være åndsvidenskabens repræsentant, hvis man undlader at arbejde i overensstemmelse med de åndsvidenskabelige analyser og fremsætter påstande, der er i modstrid med åndsvidenskaben.

Videre skriver rådet bl.a.:

“Den individuelle frihed til at træffe beslutninger og udvikle sig via livets læreprocesser var altså en væsentlig pointe hos Martinus – også inden for hans egen Sag og dennes ledelse.”

“Martinus ønskede kun, at hans analyser skulle inspirere til, at vi bruger vores egen erfaring og moral til at agere harmonisk og hensigtsmæssigt.“ (*Om ophavsretssagen*, s. 4)

Det er helt korrekt, som rådet påpeger, at Martinus ønsker at give læseren af *Det Tredie Testamente* frihed til på eget initiativ og i eget tempo at tilegne sig verdensbilledet.

I den forbindelse er det imidlertid *essentielt vigtigt* at skelne mellem den almindeligt interesserede åndsforsker og det rådsmedlem, der ved sin indtræden i rådet har forpligtet sig til at arbejde i overensstemmelse med strukturen. Den almindelige læser er helt frit stillet i forhold til at lade sig inspirere af Martinus' åndsvidenskabelige analyser alt efter sine personlige behov og tilbøjeligheder. Den frihed har rådsmedlemmerne imidlertid ikke. Det er *ubetinget* deres opgave og ansvar at gå frem efter analyserne i rådsarbejdet.

Derfor må hvert enkelt rådsmedlemmer også – *inden det træder ind i rådet* – gøre op med sig selv, om det har kvalifikationer og er parat til at skubbe sit eget til side og følge analyserne. Når et rådsmedlem først er gået ind i rådsarbejdet, har det nemlig ifølge retningslinjerne, som Martinus omhyggeligt har udarbejdet, samtidig forpligtet sig til at arbejde efter analyserne.

Rådsmedlemmernes frihed består således i, at de kan afholde sig fra at gå ind i rådet, eller hvis de allerede er i rådet, kan de vælge at træde ud af det. Men de kan ikke vælge at undlade at opfylde *betingelserne*, hvis de vil sidde i rådet.

På samme måde som man er forpligtet til at arbejde i overensstemmelse med lægevidenskaben, hvis man er læge, eller botanikken hvis man er gartner, må man tilsvarende arbejde efter analyserne, hvis man er rådsmedlem.

Martinus formulerer det på denne måde under et af bestyrelsesmøderne:

“For jeg mener, – bestyrelsen har jo en bestemmende magt. Og den skal lave det, og den skal lave det... men *dem, der får opgaven med bestyrelse hos os, de kan ikke lave strukturen om. En jordemoder, der tager en jordemoderpost, hun må jo følge jordemoderposten. Altså... det skal rigtig pointeres, at det er ikke Jeres vilje, at I er med i det samme... Det er en højere vilje, der vil det sådan... I er kun vogtere af, at det bliver sådan... eller I er med til, at det skal være sådan. Og hvis de så gør vrøvl... Jamen, de har da lov til at lade være med det. Det er slet ikke nogen betingelse. Du har lov til at lade være med det. Men så kan du ikke lave det der.”*

(Mine fremhævninger. Bestyrelsesmøde, den 25. september 1974)

Hvad Martinus siger her er meget talesprogsagtigt. Han prøver sig ligesom frem med formuleringerne. Men hvad han siger i forhold til emnet, der drøftes her, er det samme for hele perioden 1974-81.

Hvis man undrer sig over formen, skal man være opmærksom på, at Martinus undertiden til disse møder havde svært ved at komme til orde. De øvrige bestyrelsesmedlemmer var ofte ivrige, talte ind over og glemte undertiden, hvem de var sammen med. Det var ikke altid helt let for Martinus at komme til orde, og et af problemerne var dengang, som det er det i dag, at bestyrelsesmedlemmerne undertiden glemte, hvilket ophøjet væsen, de var sammen med. Den kosmiske bevidsthed ligger i afstand fra vores lige så langt, som vores er fra abernes. Det var – og er fortsat – et problem, at rådsmedlemmerne ikke helt har forstået, hvem Martinus er, og hvad han repræsenterer.

Med den ovenfor anførte udtalelse siger Martinus, at bestyrelsen ikke kan ændre strukturen, og at de må følge den på samme måde som en “jordemoder, der tager en jordemoderpost [... må] følge jordemoderposten”.

Det er det samme som at sige, at lige som en matematiker må følge matematikkens love, må rådsmedlemmerne følge de kosmiske analyser. For, som Martinus siger, “I er kun vogtere af, at det bliver sådan”. Med andre ord, det er ikke rådsmedlemmernes beslutning, at det er sådan. For det er, som Martinus siger et andet sted, en beslutning, “der faktisk er evig”.

Hermed er betingelserne for at deltage i rådsarbejdet endegyldigt fastlagt, og hvis man ikke ønsker, at arbejde på de vilkår, men – som det nuværende råd formulerer det i notatet – ønsker at benytte sig af sin “individuelle frihed til at træffe beslutninger” frem for at lade analyserne “diktere”, ja så har man ifølge Martinus “da lov til at lade være med det”. Men da må man samtidig tage konsekvensen af sin afvigende opfattelse og træde ud af rådet. For som Martinus også siger, “så kan du ikke lave det der”.

Dermed har Martinus samtidig sagt, at det i rådsarbejdet gælder om at bøje sin egen vilje ind under en højere vilje, og at de, som ikke ubetinget ønsker at gøre dette, må forlade rådsarbejdet. Det gentager han mange gange:

“Men her er strukturen, - her er, hvad det drejer sig om. Og er man glad for at opfylde de betingelser, så er man jo meget... *og er man ikke det, så kan man jo lade være*”. (Min fremhævning. *Bestyrelsesmøde*, den 22. marts 1974)

“Men synes de ikke om at være med... at være medarbejdere... jamen, så kan de jo lade være. *Det er ikke dem, der skal til at betinge, hvor moralen i denne sag nu opstår*. Den skal ikke dikteres af nogen udefra... den er allerede skrevet i Livets Bog. Og det skal bestyrelsen være rigtig bevidst i. *Og... det gør jo slet ikke noget, at de går*”. (Min fremhævning. *Bestyrelsesmøde*, den 21. maj 1974)

“Vi skal ikke beskyttes ved love eller noget. Vi har beskyttelsen i, at det bliver lavet rigtigt, – og at hver laver sine ting rigtigt. *Den, der ikke laver sine ting rigtigt, -- så må vi lade ham gå. Hvis han vil til at lave om på det, så må han gå*. Den magt må bestyrelsen jo have. *Reglerne er jo efter mine analyser*”. (Mine fremhævninger. *Bestyrelsesmøde*, den 21. maj 1974)

Det er i virkeligheden meget simpelt. Er man indstillet på at opfylde betingelserne, som er at arbejde efter analyserne, kan man være med. Ellers må man gå.

Rådsmedlemmerne har med andre ord to former for frihed. De har friheden til at finde den “bedste metode”, de kan, og tilrettelægge arbejdet, “så det passer med analyserne”, og de har friheden til at sige fra og undlade at arbejde efter analyserne. Men vælger de det sidste, da må de forlade rådet. Andre frihedsgrader i rådsarbejdet findes ikke.

Rådet bringer betegnende nok ikke de fire ovenfor anførte udtalelser af Martinus i deres redegørelse. Udtalelserne viser, at den frihed til at gå uden om analyserne og træffe beslutninger ud fra “egne erfaringer”, som rådet hævder, at det har, ikke er i overensstemmelse med, hvad Martinus har bestemt. Vi må derfor konkludere, at rådet med dette ræsonnement giver sig selv en frihed, som det ikke har fået af Martinus. På den måde er der tale om et ræsonnement, der nøgternt set *diskvalificerer* rådet til at arbejde inden for rammerne af Martinus Institut.

I den omtalte del af notatet, der omhandler rådets ansvar, bringer rådet endnu en misforståelse til torvs, hvor det skriver, at

“Kritikerne påstår, at rådet kun er legitimt og har “mandat” til at lede Sagen, når det handler 100% i overensstemmelse med Det Tredje Testamente, og at det til enhver tid – på forlangende – skal kunne dokumentere sine beslutningers berettigelse entydigt i analyserne”. (*Om ophavsretssagen*, s. 3)

Der er vist ingen, som påstår, at rådets legitimitet er betinget af, at det under alle forhold er i absolut overensstemmelse med analyserne. Det ville selvfølgelig være dejligt, hvis det var sådan, men der er en række faktorer som bevirker, at dette nok endnu ikke lader sig gøre et hundrede procent:

- Det tager tid at lære at anvende analyserne korrekt i alle situationer
- Selv det mest samvittighedsfulde og omhyggelige jordmenneske kan begå fejl

Problemet er ikke utilsigtede jordmenneskelige fejl. De kan erkendes og rettes. Problemet opstår først i det øjeblik, hvor rådet, sådan som vi ser det i rådets notat, *frasier sig forpligtelsen til ubetinget at følge analyserne* og som følge deraf i sine beslutningsprocesser slet ikke eller kun overfladisk og ufuldstændigt forholder sig til analyserne og derfor træffer beslutninger i åbenlys modstrid med strukturen og moralen i *Det Tredie Testamente*.

At rådet i den situation ikke er i stand til at begrunde sine beslutninger ud fra analyserne siger sig selv. Omvendt ville det, hvis rådet efter bedste evne havde analyseret situationen og truffet sine beslutninger ud fra de kosmiske analyser, have været en let sag at vise, hvorledes de pågældende beslutninger er truffet i overensstemmelse med analyserne.

Konsekvensen af rådets manglende vilje og evne til at opfylde betingelserne er, at det mister troværdighed. For det er umiddelbart indlysende, at rådet ikke kan optræde med autoritet i situationer, hvor dets beslutninger er i disharmoni med analyserne. For da må ethvert kærligt tænkende menneske med kendskab til Martinus' åndsvidenskab tage afstand fra rådets handlemåde og for sit eget vedkommende tænke og handle i overensstemmelse med de kosmiske analyser og dermed i modstrid med rådets ulogiske og ukærlige handlemåde. Anderledes kan det ikke være. Det er ikke rådet, der er den overordnede, men forsynet og dermed de kosmiske analyser.

Ved at bringe sig i disharmoni med analyserne mister rådet derfor sin autoritet. For dette at hævde og forsvare sin autoritet og samtidig insistere på at overtræde de kosmiske analyser – sådan som rådet i mange situationer gør det – er en selvmodsigelse. De to ting lader sig ikke forene. Her må rådet træffe et valg. Hvis det ønsker at blive taget alvorligt som en autoritet inden for Martinus' Sag, må det på sin side være parat til at genoverveje enhver beslutning, der er i disharmoni med de kosmiske analyser, og ændre den, så den passer med analyserne.

Man må her også tænke på, at det er rådets ansvar, at alt arbejde, som foregår inden for rammerne af Martinus Institut, er i overensstemmelse med analyserne:

“Bestyrelsesmedlem: Det vil sige, at vi faktisk er inde på det rette spor, sådan set, når man siger, vi opretter selvstændige grupper, som arbejder med sit område selvstændigt. Og den gruppe, der hedder *bestyrelsen*, den *har samtidig til opgave at sørge for, at de grupper ikke gør noget, som er i modstrid med analyserne*.

Martinus: Ja, ja.

Bestyrelsesmedlem: Det er deri, at det er bestyrelsens opgave at være vogter, - det er at kunne sige til gruppen, at *det der... det kan I ikke gøre, for det er i modstrid med analyserne*.

Martinus: *Ja, det er jo klart, at der skal holdes øje med, om de følger analyserne... at de ikke finder på at lave andre ting. Det skal jo passe med analyserne*. Så kan vi jo have mange grupper, og *de skal alle sammen passe med analyserne*.” (Mine fremhævninger.
Bestyrelsesmøde, den 10. december 1974)

Derfor er det også af altafgørende betydning, at rådet forholder sig til sit særlige ansvar og vedkender sig det og gør sit allerbedste for at leve op til det, således at det er i stand til at optræde som en sandfærdig og troværdig repræsentant for Martinus og *Det Tredie Testamente*.

For som Martinus også forklarer:

“Det skal vi jo... sagen skal være *et eksempel for sine medarbejdere*. Det kan den ikke være, hvis vi benytter de gammeldags metoder. Den skal være sådan, at *sagen er upåklagelig*. Den er *et eksempel på overholdelse af kosmiske analyser*.” (Mine fremhævninger. Bestyrelsesmøde, den 4. marts 1975)

Når rådet kan få sådanne – og adskillige tilsvarende udtalelser af Martinus – til at betyde, at der for rådsmedlemmerne er “plads til både selvstændige beslutninger og sågar fejltagelser”, og at Martinus ligefrem har opfordret til, at medlemmerne benytter deres “individuelle frihed til at træffe beslutninger” ud fra deres “egne erfaringer og moral”; ja så må man vist sige, at vi i dag er i en situation, hvor rådsmedlemmerne helt grundlæggende er ude af kontakt med, hvad Martinus har bestemt.

Rådets beføjelser til at ændre lovene

Det er rådets opfattelse, at

“Martinus gav [...] rådet *frihed til at lave om på interne regler efter behov*, hans ønske var blot, at rådet tog ansvar for at agere efter analyserne, *så godt det evner*.” (Mine fremhævninger. *Om ophavsretssagen*, s. 4)

Til støtte for sit synspunkt, har rådet valgt at bruge denne udtalelse af Martinus til et bestyrelsesmøde, hvor følgende ordveksling finder sted:

”Bestyrelsesmedlem: “Men der er ikke noget i vejen for – i princippet – at man kan lave om på for eksempel reglerne om, hvor mange medlemmer der skal være i bestyrelsen, hvordan bestyrelsen skal vælges, eller om det skal være lønnet eller ulønnet, - det kan også laves om.”

Martinus: “Sådan noget, det må kunne laves om. Sådanne ting må kunne ændres. For livet er jo ikke stadig det samme.” (*Bestyrelsesmøde*, den 22. januar 1974)

For at tilvejebringe et sikkert grundlag, hvorudfra rådets kommentar kan vurderes, er det nødvendigt at se på Martinus Instituts *Love fra 1982*. Her er der i § 9, stk. 2 anført:

“Efter Martinus ønske må der ikke foretages nogen ændring af Institutionens principielle formål og struktur, således som disse er beskrevet i § § 2, 3, 4, 9, og 10.” (*Love 1982*)

Og i kommentaren til § 9, stk. 2 står:

Her er det stærkere end tidligere fastslået, at der ikke i fremtiden må ændres på *Instituttets principielle formål og struktur*.

Det må ventes, at man i fremtiden i så høj grad som overhovedet muligt vil respektere det *udtrykkelige ønske*, Martinus her har fremsat, om ikke at ændre på de virkelig afgørende paragraffer.

Og det må ventes, at man kun ændrer på de øvrige bestemmelser, når omstændighederne gør det tvingende nødvendigt.” (*Love 1982*)

Med § 9, stk. 2 har Martinus fastslået, at *der under ingen omstændigheder* må foretages ændringer af “Instituttets principielle formål og struktur” (“således som disse er beskrevet i § § 2, 3, 4, 9, og 10”), og i kommentaren giver Martinus ganske vist rådet lov til at ændre “på de øvrige bestemmelser”, men vel at mærke kun hvis det er *tvungende nødvendigt*.

Som vi har set, er rådet af Martinus forpligtet til at arbejde i overensstemmelse med strukturen, og det betyder, hvad der er meget vigtigt, at eventuelle ændringer, ud over at være *tvungende nødvendige*, også skal *passere med strukturen og dermed de kosmiske analyser*.

Som det fremgår af det anførte citat fra rådets notat, er det rådets opfattelse, at Martinus gav det “frihed til at lave om på interne regler” – herunder lovene – “efter behov”, når det blot tager “ansvar for at agere efter analyserne, *så godt det evner*” (min fremhævning).

Det er, som vi har set, en grundlæggende fejlagtig opfattelse. For det første sætter lovene selv meget klare grænser for, hvilke typer af ændringer, der er tilladte, og hvilke der ikke er, og for det andet er det ikke tilstrækkeligt, at det enkelte rådsmedlem “agerer” efter analyserne, “*så godt det evner*”. Martinus er krystalklar på det punkt:

“Den, der ikke laver sine ting rigtigt, -- så må vi lade ham gå. [...] Reglerne er jo efter mine analyser.”

Med andre ord, hvis man som rådsmedlem ikke ønsker eller evner i praksis at arbejde efter analyserne, ja så må man gå.

Rådet har gennem årene foretaget flere lovændringer, og går man dem systematisk igennem, bliver det hurtigt klart, at langt hovedparten af disse ændringer er *ulovlige*, fordi de er i strid lovene og med strukturen.

Det gælder § 2 og § 3, hvor der er ændret i forhold til *Instituttets principielle formål og struktur* og dermed ændret, hvad der *aldrig måtte ændres*, og det gælder bestemmelserne i § 5 og § 11 vedrørende rådets sammensætning og rådsmedlemmernes medlemsperiode. Også disse paragraffer er ændret, uden at rådet på nogen sammenhængende eller overbevisende måde har godtgjort disse som *tvungende nødvendige* eller redegjort for, hvordan de er i overensstemmelse med strukturen.

Det vil rådet heller ikke være i stand til, for som det er dokumenteret, strider ændringerne imod Martinus’ klart formulerede bestemmelser og intentioner og er dermed i strid med strukturen (se nærmere om dette omfattende emne på websiden [Martinus’ love](#) ved Ingrid Holck, samt Jens Lindsby, [Åbent brev til rådet for Martinus Institut](#) og min egen artikel [Rådets kupforsøg](#)).

Når rådet derfor i notatet skriver, at “Martinus gav [...] rådet frihed til at lave om på interne regler efter behov”, er det decideret misvisende og usandt i forhold til, hvad Martinus har bestemt.

På den måde er rådets ændringer af lovene endnu et eksempel på, hvad der sker, når rådsmedlemmerne tager udgangspunkt i deres egne, umiddelbare “erfaringer” og “moral”, og skubber Martinus’ analyser til side og helt undlader at forholde sig omhyggeligt og detaljeret til dem undervejs i beslutningsprocessen. Det er netop på den måde – som Jens Lindsby påviser det i sin [redegørelse](#) – at de ufærdige sider, vi alle som jordmennesker besidder, får indpas og vinder hævd i rådsarbejdet.

Resultatet er, at det samlede antal beslutninger, der er i modstrid med strukturen og de kosmiske analyser, konstant øges over tid.

Det er rådets opgave at supplere sig selv med nye medlemmer, som *ønsker* og *evner* at arbejde i overensstemmelse med analyserne, og hvis rådet ikke løser den opgave, glider det langsomt, men uundgåeligt væk fra *strukturen*, og det er dermed i praksis ude af stand til at repræsentere Martinus' Sag. Med sine fejlagtige fortolkninger af Martinus' udsagn og bestemmelser og en række vigtige beslutninger, der afspejler disse nærmest ubegribeligt hårdnakkede mistolkninger, har vi derfor også *opskriften på*, hvordan man – når der ikke bliver reageret og grebet ind – uundgåeligt kører Sagen i sæk på det fysiske plan.

Martinus forudså, at Sagens ledelse kan blive uansvarlig

Rådet citerer Martinus for i foredraget "Det himmelske lys" at sige:

“At der kan være ting i sådan en bevægelse, der er ufuldkomne, det skal man jo ikke tage så højtideligt, for denne Sag ledes ikke af de materielle væsener. Der er bag ved os højere kræfter, det har vi set masser af gange, ellers kunne vi ikke have skabt den. Og skulle det vise sig, at noget bliver mere og mere ufuldkomment, skulle det vise sig at nogen af personerne, der har ansvaret, skulle blive mindre og mindre ansvarlige, så behøver man ikke være bange for det, fordi den ligger i Forsynets hånd, Sagen kan ikke gå tabt. Sagen vil blive ved med at vokse, der vil bare komme nye kræfter, nye energiformer til, nye mennesker, således at den vil blive ført videre og videre. At der vil blive høvlspåner osv., det er jo ganske naturligt, for det er der jo i en hvilken som helst skabelse. Men det gælder om, at vi selv viser eksemplet, det gælder om, at vi ser på alt det lyse, alt det gode, der er i en Sag. Det onde, det mørke, det dræber sig selv. Det gør det.” (Her citeret fra *Om ophavsretssagen*, s. 3)

Rådets kommentar hertil er, at Martinus altså mente, “at der kunne ske fejl og endda, at der kunne komme perioder, hvor uansvarligheden og ufuldkommenheden kunne vokse inden for Sagen.” (*Om ophavsretssagen*, s. 3)

Det er rigtigt set. Martinus kendte jordmenneskene godt nok til at vide, at de havde deres ufuldkomne sider, som undertiden kunne tage overhånd, og udtalelsen er derfor et løfte og en forsikring om, at jordmenneskene i dag trods alt er tilstrækkeligt udviklede i human retning til, at hans Sag kan få fodfæste og inkarnere på jordkloden, sådan som det er planlagt og tilrettelagt fra forsynets side.

Den citerede del af foredraget er desuden et udtryk for, at Martinus med sin kosmiske bevidsthed er vidende om, at der er sat klare grænser for, hvor meget Sagen kan komme på afveje, og at der i krisesituationer vil komme nye kræfter, nye energiformer og nye mennesker til, således at den “vil blive ført videre og videre”. Sagen vil med andre ord blive hjulpet på ret kurs af mennesker, der under indflydelse og støtte fra forsynet er opfyldt af “kræfter” og “energiformer”, der er på bølgelængde med analyserne i *Det Tredie Testamente*.

Det, vi ser i øjeblikket, er netop, at rådsmedlemmernes opfattelse og adfærd – med en formulering fra rådets notat – er kommet “i karambolage med Sagens ånd”. Det er af sammenhængen ganske vist klart, at rådet ikke selv opfatter det sådan, at det er rådet, der er “i karambolage med Sagens ånd”, men som det er dokumenteret her, befinder vi os i dag i en situation, hvor rådet *de facto* er i åbenlys

konflikt med strukturen. Frem for at tilpasse dets egen tænke- og handlemåde, så den er i overensstemmelse med analyserne og lovene, tilpasser rådet analyserne og lovene til dets egen jordmenneskelige natur og tilbøjelighed.

Anskuer vi denne problemstilling i et historisk perspektiv, kan vi se, at der gennem mange år har fundet en udvikling sted i den retning. De oprindelige medlemmer af bestyrelsen, der var udpeget af Martinus, fik af Martinus lov til at sidde i rådet (som bestyrelsen gik over til at hedde efter Martinus forlod det fysiske plan) så længe de ville. De havde nemlig gennem deres førstehåndskendskab til Martinus' tankegang og beslutninger alt andet lige de bedste forudsætninger for at lede Sagen og sikre, at Martinus' beslutninger blev ført ud i livet i årene umiddelbart efter, at Martinus' fysiske inkarnation var ophørt. Det var dette oprindelige råds opgave at overføre den viden, det havde modtaget personligt af Martinus, til de nye rådsmedlemmer, der i sagens natur ikke havde modtaget denne personlige vejledning fra Martinus. I takt med at de enkelte medlemmer døde eller valgte at træde ud af rådet, skulle de tilbageværende medlemmer sætte de nye ind i rådsarbejdet og sikre, at det hele kom til at foregå i overensstemmelse med, hvad Martinus havde bestemt.

Af grunde, som endnu ikke er klarlagt, har de nye medlemmer, der kom til, imidlertid aldrig fået denne fundamentale indføring til rådsarbejdet, som Martinus havde lagt op til. Den erfaringsoverførsel, som skulle have fundet sted, er aldrig sket på nogen fundamental eller systematisk måde. Vi er derfor i dag, som det fremgår af rådets notat, kommet i en situation, hvor rådet er ude af stand til at læse og forstå, hvad Martinus har udtalt vedrørende strukturen, og som uden at blinke mistolker hans vidunderligt klare udtalelser for at få dem til at passe til rådets nuværende praksis.

Rådets relation til sine kritikere

Det er rådets opfattelse, at det ikke er forpligtet til at forholde sig til ekstern kritik, og det mener, at Martinus på det punkt er enig med rådet. I sin argumentation henviser rådet til følgende dialog under et bestyrelsesmøde den 22. januar 1974:

Rådsmedlem: “Men hvis der nu er én inden for Sagens arbejde, som siger, at det har Martinus sagt på den måde, men jeg mener nu, det burde forstås lidt anderledes.”

Martinus: “Ja, men det bliver der ingen diskussion om. Men det har vi diskuteret ud, inden vi er færdige, ikke sandt. Selvfølgelig, der kan jo komme – det kan man ikke udelukke – mennesker med gode kærlige ideer. Dem skal man da ikke lukke ude. Hvis man kan se, at de virkelig er kærlige. ...”

Rådsmedlem: “Nej, men jeg forestiller mig, at hvis han siger noget, og man så foreholder ham, at det er imod analyserne, – det er imod det, Martinus har sagt, – hvis det så er en meget intelligent mand, som vil sige, at ”Jamen, det har du ikke forstået rigtigt. Martinus mener i virkeligheden sådan og sådan”.”

Martinus: “Men det kan man ikke tage til følge.” (Mine fremhævninger. *Om Ophavsrets-sagen*, s. 5)

Rådets konklusion på ordvekslingen er, at

“rådet ud fra sin egen forståelse kan og skal træffe beslutninger omkring værket og Institutets administration, og rådet behøver ikke nødvendigvis at tillægge eksterne opfattelser vægt.”
(*Om ophavsretssagen*, s. 5)

Der er her tale om en temmelig besynderlig udlægning af det fremførte citat. For det første ser vi denne mærkeligt uldne og ubestemte formulering, at rådet skal træffe beslutninger om værket og Institutets administration “ud fra sin egen forståelse”. Det er, som vi har set, *et usandt udsagn*, med mindre rådet meget nøje sikrer sig, at disse beslutninger er i overensstemmelse med strukturen.

Ser vi herefter på selve ordvekslingen, er den tænkte situation den, at der kommer et forslag udefra, som *er imod analyserne*. I den situation er det naturligvis klart, at Martinus til dette svarer, at “det bliver der ingen diskussion om [...] det kan man ikke tage til følge”. Det samme ville Martinus naturligvis have sagt – hvad der også er eksempler på – hvis forslaget var kommet fra et rådsmedlem.

Bemærk dog, at Martinus i den sidste del af sit første svar rent faktisk tager stilling til det tilfælde, hvor der kommer ideer udefra, som *er* i overensstemmelse med analyserne:

“Selvfølgelig, der kan jo komme – det kan man ikke udelukke – mennesker med gode kærlige ideer.”

Hvad disse mennesker angår siger Martinus, at

“Dem skal man da ikke lukke ude. Hvis man kan se, at de virkelig er kærlige. ... “

Det vil sige, hvis de forslag, der kommer udefra, ikke er i kontakt med analyserne, kan de uden videre afvises. Er forslagene derimod i overensstemmelse med analyserne, skal rådet lytte og være åbent og imødekommende over for de “gode og kærlige ideer”.

Det har været betegnende for en betydelig del af den kritik, som rådet er blevet præsenteret for siden midt 1980’erne – dvs. i mere end tredive år – at denne kritik netop har taget udgangspunkt i de kosmiske analyser og på det grundlag påvist, at rådet i sine beslutninger på ét eller flere områder ikke har levet op til sit ansvar og sin forpligtelse til at følge analyserne. Alligevel har rådet i disse tilfælde ikke holdt sig tilbage fra blankt at afvise disse “gode kærlige ideer”.

Når man går kildematerialet vedrørende dette igennem og læser rådets svar til sine kritikere, vil man opdage, at rådet anvender den samme manipulerende og usande argumentationsform, som rådet flittigt benytter i dette notat. Vi har endog set triste eksempler på, at rådet har udelukket disse mennesker fra Martinus Center Klint og Martinus Institut. På den måde, har rådet ganske vist opnået, hvad det ønskede. Det har fået arbejdsro til at træffe beslutninger om værket og Institutets administration “ud fra sin egen forståelse”, men det har samtidig afskåret sig fra at gå i dialog med de mennesker, der hver på deres måde kunne have medvirket til at få Institutets ledelse tilbage på ret spor.

Også på dette punkt må vi derfor konkludere, at rådet tilsidesætter Martinus’ klare bestemmelser. For dem, der kommer med ideer, som passer med analyserne, “skal man da ikke lukke ude”.

Rådets analyse af Martinus' holdning til retssager

Det er fortjenstfuldt, at rådet i sit notat præsenterer en række af de *tænkte* eksempler på forskellige typer af krænkelse mod Instituttet, som bestyrelsesmedlemmerne præsenterede Martinus for. Rådet hæfter sig først og fremmest ved, at ingen af de angivne eksempler helt svarer til den situation, som rådet, med udgivelsen af *Det Tredie Testamente* på privat initiativ, i dag befinder sig i.

Når man læser disse udtalelser af Martinus er det imidlertid bemærkelsesværdigt, at Martinus i samtlige af de situationer, han præsenteres for, er fuldkommen *konsekvent* i sin afstandtagen til retssager som en mulig måde at løse konflikter på inden for Sagen.

Rådet fremlægger følgende udtalelser af Martinus i notatet:

- “Sagen skulle jo nødt komme ud i retssager og den slags ting.” (Instituttets eventuelle behov for juridisk rådgivning. *Bestyrelsesmøde*, den 5. februar 1974)
- “For vi kan jo ikke ligge og rode... så kan vi måske ligge og rode i retssager hele tiden.” (Uretmæssig brug af navnet (varemærket) “Martinus Institut” og “Kosmos”. *Bestyrelsesmøde*, den 5. august 1975)
- “Det er jo også noget underligt noget, - at skulle føre retssager om åndelige ting. Vi skal jo gå foran med, hvad der skal gøres.” (Uretmæssige indholdsændringer af værket ved oversættelse. *Bestyrelsesmøde*, den 9 september 1980)
- “Vi skal ikke til at lave retssager, så kommer vi jo ingen vegne, så er vi ikke det endelige.” (Udgivelser af “pop-udgaver” af værket. *Bestyrelsesmøde*, den 22 januar. 1974)
- “Vi kan ikke optræde med retssager og sådan noget. Det er ikke på den måde, at vi skal beskytte os.” (Udgivelser af “pop-udgaver” af værket. *Bestyrelsesmøde*, den 22. januar 1974)

Rådet anerkender, at Martinus i alle de fremførte tilfælde var imod anvendelse af retssager, men finder samtidigt, at der med disse udtalelser ikke er taget “stilling til grovere ophavsretlige krænkelse, der samtidig kan svække Instituttets ophavsret, hvis de ikke retsforfølges“. (*Om ophavsretssagen*, s. 6-8)

Som et supplement til disse udtalelser bringer rådet udtalelser af Martinus, hvor han omtaler rådets forpligtelse til at beskytte værket:

- “Jeg mener ikke, at *Livets Bog* skal monopoliseres, men vi lever i en verden, hvor mennesket ikke er færdigt, og der er vi nødt til at beskytte vore ting.” (*Bestyrelsesmøde*, den 12. november 1974)
- “Benyttelsen af vores litteratur må vi have retten til. Der må vi passe på retten, for ellers ved man aldrig, hvad der sker med det hele.” (*Bestyrelsesmøde*, den 5. februar 1974)

- “Hvis vi ikke fra begyndelsen har en bestemt regel for beskyttelse af mine ting, så kan I jo ikke styre det. Vort primære princip er bøgerne. Vi må regne med, at Institutet efterhånden kan leve af bøgerne.” (*Bestyrelsesmøde*, den 9. september 1980)

På baggrund af disse udtalelser, hvor Martinus pålægger rådet at beskytte værket, konkluderer rådet:

“Martinus ønskede, at hans værk skulle beskyttes via ophavsretsloven ved i værket at angive copyright. Men hvorvidt Martinus Institut skulle retsforfølge grove krænkelse, er ikke dokumenteret.” (*Om ophavsretssagen*, s. 8)

I sin samlede vurdering af de udtalelser og bestemmelser, som Martinus har efterladt, konkluderer rådet, at det ikke er muligt at afgøre, hvorvidt der i den aktuelle konflikt skal føres retssag.

Rådet inddrager også kosmiske analyser fra *Det Tredie Testamente*, der omhandler retssystemet, og konkluderer på den baggrund, at

“På nær de straffende og hævnende elementer (samt elementer, der beskytter “det falske forretningsprincip” o.l.) betragtede Martinus altså retssystemet (og dermed retssager) som et nødvendigt værn mod angreb på menneskerettigheder og kulturværdier.” (*Om ophavsretssagen*, s. 10)

Som det sidste – og måske vigtigste og afgørende element i rådets samlede analyse af problemstillingen – lægger rådet vægt på, at det uden retlige skridt ville risikere at miste ophavsretten til værket. I 2010 søgte rådet vejledning hos advokatfirmaet Kromann Reumert, og i den forbindelse udfærdigede advokatfirmaet et notat om problematikken. I dette skrev de:

“... det kan have en afsmittende effekt på andre krænkelse, således at domstolene i videre omfang vil acceptere krænkelse af Martinus Instituts rettigheder end, hvis Martinus Institut reagerer overfor de ovenfor nævnte krænkelse” (Med “reagerer” menes her retssag, fogedsag eller politianmeldelse, når andre tiltag ikke har effekt.)” (*Om ophavsretssagen*, s. 11)

Kromann Reumert rådede Institutet til at reagere senest 2-3 år fra de konkrete krænkelse påbegyndelse, idet:

“Man vil således ikke om to/tre år kunne påberåbe sig krænkelse, hvis man ikke inden da har reageret yderligere på krænkelse.” (*Om ophavsretssagen*, s. 11)

Der er næppe tvivl om, at udsigten til muligvis at miste retten til værket for rådet har stået som et skrækscenarie, og det er sandsynligt, at det har tillagt denne udtalelse fra Kromann Reumert *afgørende betydning* i forbindelse med beslutningen om at anlægge retssag.

Når man anlægger en samlet vurdering af rådets redegørelse og inddrager, hvad rådet i øvrigt har publiceret vedrørende retssagen, får man det indtryk, at rådet fra starten har været nærmest overdrevet fokuseret på det juridiske og økonomiske aspekt af konflikten, og meget tyder derfor også på, at rådet i den måde, det har handlet på, har været under dominerende indflydelse af samfundets juridiske og økonomiske tænkning, og at det i forbindelse med konflikten ikke helt har formået at holde sig til åndsvidenskaben som den altdominerende rettesnor.

Havde man på det tidspunkt – inden retssagen blev anlagt – gået bestyrelsesmødereferaterne nøje igennem, og læst alt det rådet nu efterfølgende bringer frem i dette notat, havde meget måske udviklet sig anderledes. Man kunne også have hæftet sig ved denne udtalelse af Martinus:

“Nu er det jo det, at vi har begrænset magt. Men vi kan jo udtrykke, hvad der er i kontakt med os. Og det, der ikke er i kontakt med os, - det vil ikke få held i livet. Det kan jeg godt sige. Der vil ske noget med det. Så meget magt ligger der i sagen. Men vi skal vide, at vi har den magt, og at vi kan påtale det, og hvis de ikke lystre denne påtale, behøver vi ikke søge politiet. Det skal nok vise sig, at det bliver forhindret. Der er heldigvis andre kræfter, der virker i sagen, - det er måske nok kun mig, der kender dem, men de er der.” (*Bestyrelsesmøde*, den 6. januar 1981)

Jeg er klar over, at rådet i sin kommentar til dette ville anføre, at Martinus i udtalelsen ikke tager stilling til den situation, hvor rådet, hvis “krænkelserne” fortsætter, kunne miste sin ophavsret. Og det er sandt. Omvendt kan man sige, at rådet, ved at gå alle disse udtalelser igennem ville få lejlighed til at tænke sig ekstra godt om. Og det kunne jo være, at den udgivelse, rådet nu retsforfølger, er mere “i kontakt med os”, end rådet bryder sig om at tænke på.

Hvorom alting er, befinder vi os i en situation, hvor rådet, som vi har set, endnu ikke er lykkedes med at integrere de kosmiske analyser på et fundamentalt niveau i sit arbejde, og det er i sig selv et dårligt udgangspunkt for at træffe rigtige beslutninger i en kritisk situation.

Når rådet derfor i sin sammenfatning vedrørende beslutningen om at afgøre konflikten i retten vurderer, “at Martinus med de rette juridiske informationer ville bifalde den nuværende retssag”, lyder det ikke overbevisende. Men positivt er det, at rådet erkender, at det ikke er i stand til at “drage en endelig konklusion”. (*Om ophavsretssagen*, s. 10)

Stridens kerne

Rådet skildrer i notatet konflikten som en banal sag om “piratkopiering” og dermed om overtrædelse af Instituttets copyright. Ved enøjet at fastholde dette perspektiv undlader rådet at forklare, hvordan konflikten er opstået, og det giver dermed heller ikke læseren indblik i, hvad den dybest set drejer sig om.

Ved på den måde at undlade at oplyse om baggrunden for konflikten, fremstiller rådet den i et *falsk lys*, hvorved læseren berøves muligheden for at bedømme den på et faktisk grundlag. Spørgsmålet om, hvorvidt rådets handlemåde er i overensstemmelse med Instituttets formål og virke, bliver tilsvarende umuligt at besvare ud fra de oplysninger, rådet fremlægger.

I samme øjeblik læseren imidlertid bliver informeret om, at stridens kerne drejer sig om værkets udgivelse, og at den er opstået som et resultat af en principiel uenighed om, hvorvidt Martinus Institut har bemyndigelse til ikke længere at udgive *Det Tredie Testamente* originalt – men udelukkende i moderniserede former – ændrer konflikten fuldstændig karakter.

Det bliver da en *fundamentalt anderledes* konflikt end den, rådet skildrer i sit notat. Fra at være en elementær konflikt om copyright og jura, bliver det med ét tydeligt, at det grundlæggende er en

åndsvidenskabelig konflikt, der drejer sig om, hvorvidt Institutet har fået tilladelse af Martinus til at ændre i hans værk.

Ses konflikten på denne måde i sin rette belysning, træder en af de allerede anførte udtalelser fra Martinus med ét lysende klart frem:

“Det er jo også noget underligt noget, - at skulle føre retssager om åndelige ting. Vi skal jo gå foran med, hvad der skal gøres.” (*Bestyrelsesmøde*, den 9. september 1980)

Hvad Martinus her siger synes at være en *absolut relevant* kommentar i forhold til den aktuelle konflikt. Det forekommer nærmest bizart, at et åndsvidenskabeligt spørgsmål om værkets udgivelse skal afgøres i en retssal. På den måde løber rådet i virkeligheden fra sit ansvar, for det burde ubetinget forholde sig således, at Martinus Institut sad inde med den nødvendige *åndsvidenskabelige kompetence* til at afgøre spørgsmålet om værkets udgivelse, således at det ikke var nødvendigt at inddrage retssystemet for at komme til en afgørelse.

Byretten har ganske vist med sin afgørelse støttet Institutet i den antagelse, at det ifølge samfundets love gerne må afskære læsernes adgang til at kunne købe originalværket. Men hvad nu hvis en efterfølgende *åndsvidenskabelig analyse* viser, at Institutet uretmæssigt har undladt at udgive *Det Tredie Testamente* i originaludgaven og tilsvarende uretmæssigt har misbrugt retsvæsenet til at forhindre læsernes moralske ret til at anskaffe og studere denne udgave?

Vi ser således, at rådet end ikke lever op til sit primære ansvarsområde, som er at sikre, at Martinus' samlede værker udgives på en måde, der er i *ubestridelig overensstemmelse* med Martinus' bestemmelser og intentioner. For frem for at gennemføre en grundig og tilbunds gående åndsvidenskabelig analyse, der viser, hvordan *Det Tredie Testamente* retteligt skal udgives, har rådet i første omgang benyttet sig af sin misforståede ret til at træffe beslutninger ud fra “egne erfaringer og moral” og i anden omgang overladt afgørelsen til retsvæsenet, der som udgangspunkt slet ikke er kvalificeret til at tage stilling til spørgsmålet.

Når rådet derfor i notatet indrømmer, at en retssag ikke nødvendigvis “var det rigtige valg hævet over enhver tvivl”, ville det utvivlsomt nå til det samme resultat, hvis det på tilsvarende måde havde fremlagt sin begrundelse for ikke længere at udgive det originale værk. Rådet har ganske vist i efteråret 2016 udgivet et notat, [Om ophavsretssagen – Uddybende kommentar fra rådet](#), hvor det forsvarer sin udgivelsespraksis. Problemet med dette notat er imidlertid, at det i overvældende grad er fejlbehæftet, og det er af den grund blevet omhyggeligt tilbagevist (jf. Søren Ingemann Larsen: [Kommentar til Martinusrådets kommentar af august 2016 “Om ophavsretssagen”](#) og Jes Arbov: [Udgiver Martinus Institut *Det Tredie Testamente* i en autoriseret udgave?](#)).

Når man ser konflikten i den rette belysning, bliver det endvidere tydeligt, at der findes en række *uprøvede muligheder for en fredelig løsning*, som rådet kunne have valgt at benytte sig af:

- Rådet kunne have valgt at udgive *Det Tredie Testamente* i originaludgaven, for dermed ville der ikke længere være behov for at udgive værket på privat initiativ.
- Rådet kunne give udgiverne af det originale værk en licens. Dermed ville problemet med, at Institutet risikerer at miste copyrighten, være løst.

Rådet kunne også have

- taget imod det tilbud om retsmægling, som dommeren foreslog, og som modparten accepterede.
- have undladt at afvise de tilbudte mæglingsmøder, som rådet blev inviteret til, eller det kunne selv have taget initiativ til mæglingsmøder.
- det kunne, som allerede nævnt, også have taget initiativ til en åndsvidenskabelig undersøgelse, der på et *kvalificeret grundlag* tog stilling til spørgsmålet om værkets udgivelse.

I betragtning af, at rådet på eget initiativ har skrevet “udvikling af åndsfrihed, tolerance, humanitet og kærlighed til alle levende væsener” ind i formålparagraffen (§ 5, stk. 2, *Vedtægter 2014*), forekommer det besynderligt, at mulighederne for at finde en fredelig løsning på konflikten ikke har været afprøvet.

Set udefra virker det mest, som om rådet har været handlingslammet og ude af stand til at tage initiativ til konstruktive løsninger i overensstemmelse med kærlighedsvidenskaben og er faldet for fristelsen til at lade retssystemet overtage styringen til trods for dets hævnende og straffende metoder og dets partiskhed til fordel for økonomiske interesser på bekostning af kosmisk retfærdighed.

I notatet nævner rådet selv, som vi allerede har set, at retssystemet på sit nuværende stadium indeholder *straffende* og *hævrende* elementer samt elementer, der *beskytter det falske forretningsprincip*. Det betyder, at rådet ved at benytte sig af retssystemet godt er klar over, at det i realiteten overtræder de kosmiske analyser, idet det, ved at straffe mennesker efter juridiske love, bryder den kosmiske lov om at tilgive. (Jf. Martinus’ foredrag *Hvorledes får man kræfter til at tilgive?*)

Det er kun, hvis rådet kan påvise, at retsforfølgelse var den sidste udvej og det *mindste onde* i situationen, at man kan sige, at beslutningen er i kontakt med analyserne. Men som det er påvist her, er det ikke den situation, rådet er i, idet der findes en række muligheder for at opnå en fredelig løsning, som rådet ikke har afprøvet.

Rådet erkender, som sagt, at en retssag ikke, “hævet over enhver tvivl”, var det rigtige valg, og vi står derfor i dag i en situation, hvor rådet rent faktisk ikke er klar over, om *en af de absolut vigtigste beslutninger*, det nogensinde har truffet, er i overensstemmelse med de kosmiske analyser. Derved ser vi endnu engang, at rådet ikke er Sagens faste punkt, men et højst bevægeligt punkt, der blæser i vinden.

Vigtig note

For en god ordens skyld skal det nævnes, at Martinus Institut har udgivet førsteudgaven af *Livets Bog*, bind I-VII i elektronisk form på sin hjemmeside. Udgaven er dog kun tilgængelig online, og man kan ikke søge i teksten. Den kan heller ikke downloades og er uegnet som studieudgave.

Rådets anklageskrift og rådets skæbne

Indlejret i rådets redegørelse findes et glødende 17-punkts anklageskrift mod de mennesker, der på eget initiativ – til kostpris og uden profit – har udgivet *Det Tredie Testamente* i den originale udgave.

Betegnende for anklageskriftet er det imidlertid, at de enkelte anklagepunkter er farvet af, at rådet ensidigt insisterer på at anskue konflikten som en ren juridisk konflikt om copyright og ikke som en åndsvidenskabeligt begrundet konflikt om værkets udgivelse.

Man kan undre sig over, at rådet vælger at publicere det. For sikkert er det, at Martinus aldrig selv ville udsende en sådan “bandbulle” mod sine opponenter.

Også på det punkt er rådet ude af kontakt med Sagen.

Under læsningen af dette besynderlige anklageskrift kommer man uvilkårligt til at tænke på, om rådet mon på noget tidspunkt har overvejet at analysere konflikten i lyset af karmaloven.

Martinus forklarer i et foredrag:

“En handling danner en aura, en såkaldt karma aura. Vi har således alle en sådan aura på grund af alt det, man har gjort, og den bestemmer, hvordan vi bliver modtaget af vores medvæsener, men menneskene ser ikke den virkelige årsag for udløsningen.

Der er to årsager til vor skæbne. Den første er den virkelige, det er den vi udsender fra det højeste plan, som bliver til vilje. Den anden årsag er den menneskene ser, men de ser ikke den kosmiske årsag. De mener, det og det menneske er årsagen, men det er forkert, de ser kun det materielle, da de ikke sanser med intuitionen. Vi er selv den første årsag, og hvis ikke det var sådan, kunne verdensaltet ikke eksistere.

De, som udløser karmaen, er blevet besat af den udstråling, man udsender gennem sin aura karma. Vi har ikke anden fjende end os selv, og det er derfor logisk at tilgive sin næste, da man selv er skyld i problemerne.

*Man skal være glad, når man møder ufred fra sin næste, for så får man det ud af verden. At begynde at skælde ud, så skaber man sig blot en ny karma, som man får tilbage senere. Man kan ikke blive fri for alt dette så længe man fortsætter. At begynde at lægge sin tilstand om, er den højeste yoga man kan tænke sig.” (Min fremhævning. Martinus, *En menneskehed i fangenskab*)*

Med andre ord: alt hvad man oplever, er man selv den egentlige årsag til. Ingen kan begå uret og ingen kan lide uret. Den modgang, rådet derfor nu møder, er det dybest set selv årsag til. Når rådet, uden at ulejlige sig med at se tingene i et retvisende og sandfærdigt perspektiv, begynder at “skælde ud”, som det har valgt at gøre med den sytten punkter lange liste, er det i virkeligheden dets egne ufærdige sider, som det reagerer imod.

Mon ikke tiden er kommet, hvor hvert enkelt rådsmedlem i sit stille sind alvorligt bør overveje, hvilken adfærd, der fra rådets side, kan have udløst den modstand udefra, som det i øjeblikket oplever.

Der har, som allerede nævnt, siden midt 1980'erne været kritik af, at rådet ikke ledede Martinus Institut i overensstemmelse med strukturen, sådan som Martinus havde pålagt det at gøre. I den næsten 35 år lange periode fra dengang til i dag har rådet i forbindelse med en række betydningsfulde beslutninger undladt at følge Martinus klare retningslinjer. Det har naturligvis fremkaldt kritik, men frem for at blive glad for kritikken – sådan som Martinus anbefaler – har rådet i svarene til sine kritikere reageret med selvtilstrækkelig arrogance og afvisning.

Den mulighed for at erkende sine egne ufærdige sider og finde fredelige måder at få “det ud af verden” på, har rådet undladt at benytte sig af. I stedet for at “finde sig i de andre” og gå i dialog med dem har det afvist kritikken med usaglige argumenter, som intet kærligt tænkende menneske kan tage alvorligt. Rådet er gået så langt i sit forsvar for sin egen handle måde og sine egne ufærdige sider, at det i visse tilfælde har presset mennesker ud – og endog *forvist* dem fra Martinus Institut og Martinus Center Klint – som holdt fast ved, at rådet af Martinus var forpligtet til at arbejde efter analyserne.

Det uundgåelige resultat af ikke at ville vedkende sig forpligtelsen om at gå frem efter analyserne har været, at rådet i praksis har lukket Martinus ude fra sit Institut. Og nu beklager man sig over at møde modstand. Er den tanke slet ikke faldet rådsmedlemmerne ind, at modstanden er proportional med rådets uimodtagelighed over for kritik og uvilje mod at lytte til, hvad Martinus har at sige. Og at tiden nu er kommet, hvor Martinus skal vende tilbage og indtage sin retmæssige plads som den overordnede for det Institut, der bærer hans navn.

Rådet modarbejder studiet af det originale værk

Som en konsekvens af rådets udgivelsespolitik og retssagen er det i dag ulovligt at downloade elektroniske udgaver af originalværket, og Instituttet opfordrer samtidig til, at man tilsvarende undlader at anskaffe de trykte udgaver af det originale værk.

Når der skelnes mellem de elektroniske og trykte udgaver, skyldes det, at det ifølge dansk lov er ulovlig at downloade litterære værker elektronisk uden rettighedshaverens tilladelse, mens det er lovligt i fysisk form at købe de samme værker, så længe det kun er til privat brug, og de ikke videresælges. (Jf. rådets notat [Det er ulovligt at downloade piratkopier](#))

Med udgangspunkt i den gældende lovgivning, skriver rådet i et notat fra maj måned i år på Instituttets hjemmeside:

“Instituttet opfordrer til, at man ikke køber eller bruger piratkopier af Martinus' værk, for udover at disse er ulovlige, støtter man desuden den krænkende part og skader Instituttets økonomi”. ([Det er ulovligt at downloade piratkopier](#))

Denne opfordring giver god mening i forhold til retssystemet og de juridiske love. Det harmonerer imidlertid meget dårligt med kærlighedsvidenskaben, at rådet på denne måde sætter hindringer i vejen for, at den seriøse åndsforsker kan studere det uændrede værk.

Dermed bringer rådet nemlig de mange åndsvidenskabeligt interesserede læsere, der ubetinget foretrækker at læse *Det Tredie Testamente* originalt, i et uløseligt dilemma. For hvad skal de gøre? Skal de købe det uoriginale værk hos Martinus Institut med det resultat, at de får et værk, der er

udgivet i strid med Martinus' sikre anvisninger, eller skal de anskaffe det originale værk imod rådets anbefaling?

På den måde har rådet i dag bragt sig i en situation, hvor det ved sin optræden kommer til at indtage en nærmest fjendtlig og afvisende holdning til de originale udgaver af *Det Tredie Testamente*.

Martinus Instituts beslutning om at trække det originale værk ud af handlen er naturligvis ikke truffet ud fra et bevidst ønske om at modarbejde Sagen. Hvis man imidlertid et øjeblik forestiller sig, at der rent faktisk var kommet mennesker ind i rådet med det formål at skade Sagen, kan man næppe forestille sig en mere velvalgt måde at opnå dette på end ved som det første at trække det originale værk ud af handlen og dernæst sagsøge dem, der i nødværge vælger at udgive det. Og som kronen på værket opfordre enhver åndsforsker til ikke at anskaffe *Det Tredie Testamente* i den originale udgave.

Med sine ukloge beslutninger har rådet således ramt Sagen på dens mest vitale punkt. Ved officielt at fraråde anskaffelsen af det originale værk, har rådet skabt en aldeles uholdbar situation, der uundgåeligt vil være en kilde til vedvarende uro. For der vil være konflikt alle steder, hvor de, der har magten, insisterer på at have ret, selvom de ikke har det. På den måde er rådets anbefaling ganske vist i god overensstemmelse med de juridiske love, men i konflikt med de kosmiske livslove.

Den enkle løsning er naturligvis at udgive de uændrede værker. Det er en absolut fredelig løsning, og det er – når det kommer til stykket – også *den eneste realistiske løsning*. For det er den eneste løsning, der sikrer, at Martinus bestemmelser for sit værk bliver respekteret.

Fastholder rådet derimod den linje, det har lagt, vil det forløfte sig på alle de retssager, som det kommer til at føre mod mennesker, der insisterer på retten til at læse *Det Tredie Testamente* i den uændrede udgave. Hvis rådet derfor ikke besinder sig og stopper dette nærmest storhedsvanvittige forsøg på at obstruere adgangen til det originale værk, vil resultatet uundgåeligt til sidst være sammenbrud og konkurs.

Der er ingen at bebrejde noget

Alle ting i den skabte verden har sin tid, og vi befinder os i disse år ved afslutningen af den periode i Sagens historie, hvor forsynet tillod, at der blev begået – i en åndsvidenskabelig sammenhæng – graverende fejl. Sådan vil det ikke blive ved med at være i fremtiden, og det kan vi glæde os over, men samtidig er det vigtigt at være meget bevidst om, at den periode, der nu nærmer sig sin afslutning, har været nødvendig. For uden den havde vi ikke været i stand til at udvikle den intellektuelle skelneevne til dette punkt, hvor stadig flere begynder at forstå, hvad det indebærer at indrette rådsarbejdet og Martinus Institut i overensstemmelse med analyserne.

Set i det lys, har rådet derfor heller ikke gjort noget forkert. Det har opfyldt sin bestemmelse og har i tillæg til gode og rigtige beslutninger også begået de nødvendige fejltagelser, der en del af Sagens udvikling. For fejltagelserne kan vi ikke undvære. De er forudsætning for, at vi – ved at lære af dem – begynder at forstå, hvad det vil sige at gøre tingene rigtigt. Det er i kraft af fejltagelserne, at strukturen nu begynder at blive begribelig for flere end nogle ganske få.

På den måde bliver det også synligt som en kendsgerning, at Martinus' Sag aldrig ville kunne inkarnere på jordkloden uden disse fejltagelser. Det er ikke muligt at springe trin over i udvikling, og begynderfasen er lige så betydningsfuld som de trin, der kommer efter.

Der er derfor heller intet at bebrejde rådet. For det har opfyldt sin mission. Det har påtaget sig sin opgave, og det har gjort de første smertelige erfaringer, som er uomgængeligt nødvendige, for at vi kan opnå den nødvendige indsigt, der er en forudsætning for den næste fase i udviklingen. Og mon ikke vi alle i det private liv har gjort de samme eller lignende erfaringer. Ingen får åndsvidenskaben ind under huden over en nat, og ingen kan handle ud over sine evner.

Men tiden står ikke stille, og tiden er nu kommet til at indhøste fortidens erfaringer og handle i overensstemmelse med den indsigt, de giver.

Afslutning

Det er meningen, at Martinus Institut i København skal være centrum for sagen i hele verden. Martinus har givet rådet den opgave at sikre, at de kosmiske analyser bliver integreret, så de regulerer alle aktiviteter, der finder sted inden for Institutets rammer:

“Det skal vi jo... Sagen skal være et eksempel for sine medarbejdere. Det kan den ikke være, hvis vi benytter de gammeldags metoder. Den skal være sådan, at Sagen er upåklagelig. Den er et eksempel på overholdelse af kosmiske analyser.” (*Bestyrelsesmøde*, den 4. marts 1975)

Kun ved at påtage sig sin opgave kan rådet fungere efter hensigten og være et eksempel på den højere kultur, som åndsvidenskaben repræsenterer. Og uden erfaring med selv at indrette sine aktiviteter i overensstemmelse med analyserne, hvordan skulle rådet da kunne rådgive Martinus Centre overalt på kloden og hjælpe dem med at indrette deres aktiviteter, så de passer med analyserne, således at også disse centre derved bliver eksempler på lysende væremåde og harmonisk samarbejde, hvor de er.

Rådet skriver i notatet, at det står ved sit ansvar. I givet fald har rådets medlemmer to muligheder:

1. De kan genoverveje udgivelsespolitikken og den deraf følgende retssag og på et åndsvidenskabeligt grundlag sikre en løsning, der er i utvivlsom overensstemmelse med, hvad Martinus har bestemt. Og i det hele taget sætte en proces i gang, så det sikres, at de kosmiske analyser regulerer alle aktiviteter inden for rådets ansvarsområde.
2. Eller de kan erkende, at de ikke ønsker eller magter at lede Sagen i overensstemmelse de kosmiske analyser og trække sig fra rådsarbejdet.

Det vil være dejligt, hvis rådet besinder sig. Alle, der til bunds har forstået den opgave og det mandat, som Martinus har givet rådet, vil støtte det helhjertet for hvert skridt, det tager i den rigtige retning.

Efterskrift

Rådet har, fire dage efter det udsendte notatet om ophavsretssagen, udsendt endnu et notat, [Rådets sammensætning og kvalifikationer](#). I afsnittet med titlen “Rådets kvalifikationer” findes et underafsnit, der hedder “Åndsvidenskabelige kompetencer”. Det er her gengivet i sin helhed:

”Ethvert rådsmedlem skal forholde sig "samvittighedsfuldt og med alvor" til Martinus' værk og skal, forud for sin tilknytning til rådet, som minimum have læst Martinus' hovedværk (Livets Bog) og supplementet hertil, symbolbøgerne Det Evige Verdensbillede.” (*Rådets sammensætning og kvalifikationer*, s. 2)

Det er godt, at det her anføres, at rådsmedlemmer skal have et samvittighedsfuldt og forpligtende forhold til *Det Tredie Testamente*. Mangelfuldt er det imidlertid, at det ikke samtidigt nævnes, at rådsmedlemmerne derudover skal have *kendskab til strukturen*, sådan som den er fastlagt af Martinus, og at de skal have *viljen og evnen* til at arbejde i overensstemmelse med denne struktur og dermed analyserne i *Det Tredie Testamente*.

For som Martinus siger det kort tid før han afsluttede sin fysiske inkarnation:

“Vi må blot sørge for, [...] at der virkelig er et skelet i sagen, og at det hele går efter principperne, – efter analyserne.” (*Bestyrelsesmøde*, den 24. juni 1980)

Det anbefales varmt alle – der vil være klogere på *strukturen* og *alt det nye*, Martinus kom med – at studere bilag 1 ganske nøje.

Litteratur- og kildehenvisninger

- Bestyrelsesmøder 1974-81*. Transskribering af båndoptagelser. Martinus ledede disse møder, og det var under disse møder, at *strukturen* blev endeligt fastlagt. Upubliceret udgave.
- Christer Malmström, "Instituttet og Martinus vilje", [Den ny Verdensimpuls, nr. 4 2015](#).
- Ingrid Holck, [Martinus' love](#). På denne webside informeres der om de ulovlige ændringer af lovene.
- Jens Lindsby, [Hvad sagde Martinus om retssager ved rådsmøderne?](#) Åbent brev til rådet, 1. august 2016.
- Jens Lindsby: [Rådet har undervejs ændret holdning til værkets udgivelse](#). [Den ny Verdensimpuls, nr. 2 2016](#).
- Jens Lindsby, [Sagens problem har historisk set altid været, at de ufærdige sider har regeret for meget](#). Åbent brev til rådet, 12. juni 2017.
- Jens Lindsby, "Videnskab, åndelige love og hvor er værket på vej hen?", [Den ny Verdensimpuls, nr. 3 2015](#).
- Jes Arbov, "Om rådsarbejde eller hvordan man skaber en ny kultur ud fra de kosmiske analyser", [Den ny Verdensimpuls, nr. 3 2015](#).
- Jes Arbov, [Rådets kupforsøg](#). Åbent brev til rådet, 5. december 2016.
- Jes Arbov, [Rådets mandat](#). Åbent brev til rådet, 8. maj 2016. Er også publiceret i [Den ny Verdensimpuls, nr. 2. 2016](#).
- Jes Arbov, [Udgiver Martinus Institut Det Tredie Testamente i en autoriseret udgave? Kommentar til rådets notat: "Om ophavsretssagen – Uddybende kommentar fra rådet"](#), 4. september 2016. Er også publiceret i [Den ny Verdensimpuls, nr. 4 2016](#) og sendt til rådet.
- Martinus, [Det himmelske lys](#). Foredrag, den 29. juni 1964.
- Martinus, [Hvorledes får man kræfter til at tilgive?](#) Foredrag, den 16. oktober 1955.
- Martinus, [En menneskehed i fangenskab](#), Foredrag den 13. april 1970. Martinus Institut, [Love af 25. maj 1982 med rådets kommentarer](#).
- Martinus Institut, [Samarbejdsstrukturen](#), 2. udgave, Borgens Forlag 2003.
- Martinus Institut, [Vedtægter for Fonden Martinus Åndsvidenskabelige Institut 2014](#).
- Rådet for Martinus Institut, [Det er ulovligt at downloade piratkopier](#). Notat maj 2017.
- Rådet for Martinus Institut, [Om ophavsretssagen: Rådets beslutning om at føre ophavsretssag](#). Notat den 7. juli 2017.
- Rådet for Martinus Institut, [Om ophavsretssagen – Uddybende kommentar fra rådet](#). Notat august 2016.
- Rådet for Martinus Institut, [Rådets sammensætning og kvalifikationer](#). Notat den 11. juli 2017.
- Søren Ingemann Larsen, [Kommentar til Martinusrådets kommentar af august 2016 "Om ophavsretssagen"](#), 29. august 2016.

Bilag. Martinus-udtalelser angående Strukturen

Samlet af Rolf Elving, der som de øvrige oprindelige rådsmedlemmer udpeget af Martinus, var livsvarigt medlem af rådet. Efter eget valg udtrådte Rolf af rådet i 1986, fordi han ikke kunne leve med, at rådets arbejdsmetoder var i strid med strukturen.

Strukturen skal laves efter kosmiske analyser

Denne sag er bygget op på kosmiske analyser, der er urokkelige, og derefter skal strukturen laves.

Strukturen må i sig selv være analyserne ..., der "dikterer".

Og det må være den absolutte næstekærlighed ... den overordnede, det er jo *Livets Bog*.

Bestyrelsen har jo egentlig kun at lave tingene efter analyserne ... sagen skal være et eksempel for sine medarbejdere. Det kan den ikke være, hvis den benytter de gammeldags metoder. Den skal være sådan, at den er upåklagelig.

Den er et eksempel på overholdelse af kosmiske analyser.

Sagen må have ret altid ... jeg mener den skal have det. Det kan ikke nytte, at den har "ret", når den ikke har det. Men sådan skal vi lave det. Vi har jo analyserne.

Det primære

Vor sag er at opfylde kærlighedsloven, ikke at lave et eller andet materielt arbejde. Vort fag, vor livsgerning, vor mission er så vidt muligt at få os selv og andre til at tilgive hinanden og leve harmonisk sammen.

Det skal jo passe med analyserne.

Det er mennesker, der dyrker moral – ikke forretning.

Der er ikke noget højere end alkærligheden og den må komme til syne i alle vore foretagender.

Rådet er faktisk kun en vogter af alkærligheden. Man er en vogter af strukturen.

Om love og regler

De skal lære at tænke selv. Og derfor er der ingen love og principper – det har vi ikke noget af. For det er ikke nogen forening, og så skal der ikke være nogen love.

Det er nemt nok at lave noget med love og ting, og værsgo – det skal alle ... men det skal vi jo ikke. Vi skal ikke beskyttes ved love eller noget. Vi har beskyttelse i at det bliver lavet rigtigt, og at hver laver sine ting rigtigt.

Hvis det laves som love, kan det ikke laves uden at være en slags diktatur.

Det er en fuldstændig redegørelse for moral – for moralloven.

Det er ikke politilove.

Det er frivilligt altsammen. Der er ikke anden vej.

Altså det vi laver, det er hverken forretning, sekt eller samfund. Derfor har den ikke andre love end menneskets egen lyst – jeg mener, lyst til at være kærlige og være retfærdige. Det er det vi baserer os på, Og i samme grad som man præsterer det er man jo et meget dejligt medlem.

Vi må huske på – hver især må huske på – de går ind under dem selv. De går ikke ind under en kommando. De går ind under dette, hvad kan jeg hjælpe til med her, eller hvad kan jeg lave her.

Vi skal lægge mærke til, hvad det er vi skaber. Vi skaber en verdenskultur. Det er ikke en ny sekt. Vi skaber altså en struktur ved hvilken vi træner os op til at være i kontakt med naturens love, hovedsagelig i væremåde til hinanden ... menne-sker og dyr naturligvis.

Men de almindelige regler, der er faktisk ikke så meget, Så jeg regner med at alle sekter og samfund allerede er med, men det ved de bare ikke. Hvis vi laver regler så begrænser vi det, og det er ikke meningen. Mening er, at den viden skal ind i verden til alle mennesker..... den er det højeste, der eksisterer.

Man kan ikke komme højere end kærligheden.

Der bliver ikke en stab af medarbejdere, der skal bestemme. Det bliver frivillige.

Sagen forlanger jo ikke noget, det er fuldstændig frivilligt at komme og hjælpe sagen. Men vil de være med i sagen, så må de være med til at udføre sagen.

Fordi vi skal være et mønster for alle andre. Vi forlader netop alle andre principper, som man bruger i forretningslivet. Vi forlader strejkeprincippet, vi forlader. Vi er ikke en forretning. Vi er en moral.

I en forretning kan en mand sige: “Du skal gøre det, og du skal gøre det”. Det har vi ikke noget af her. Medhjælperne skal jo heller ikke være diktatorer.

Ib: “En selvejende Institution skal have et sæt love over for offentligheden”.

M.: Ja, det får den så også. “Men de love betinger jo, ikke skal have medlemskort. De skal ikke indmeldes. Det er allesammen nye ting”.

Om Instituttets holdning til nye medarbejdere

Vi kan ikke nægte nogen at være med.

Den ordinære betingelse må være, at alle kan være med.

Livet lukker ikke nogen ude. "I livet får de jo lov til at gå ind og lave, hvad de vil". Vi skal jo også på en måde ligne livet, så vidt muligt. Han skal have lov at prøve. Vi skal ikke på forhånd sige: "Nej vi skal ikke have dig med ... Han skal af egen kraft gå ud".

Hele verden er så at sige med.

Vi er nødt til at tage imod det, andre mennesker vil give sagen. Det er jo deres moral og højeste bevidsthed, der skal udvikles hos os. Så det er da om at gøre, at vi tager imod det.

Jeg siger: Alle mennesker er med, men der er en stor masse.

Så må de have den undervisning, at sådan er det her og de er fuldstændig frie. De er ikke bundet ved noget. De går ganske frivilligt hen og arbejder her. Ligesom de kunne tænke sig at gå hen og hjælpe deres nabo med et eller andet arbejde. Sådan går de hen og arbejder med Det skal ikke være det, at de skal hen og tjene penge for at lave det.

Der er ikke nogen, der skal smides ud af vores. De er aldrig smidt ind. De går ind og ud af sig selv.

De har fuldstændig fri vilje, Det er det? de skal have". De skal ikke være bundet ved nogle bånd.

Løn og stillinger

Her er ikke tale om livsstillinger.

(Om lærerløbninger) Ja: men også - det er frivilligt. De er ikke ansat der for at være lærere – altså for at have en livsstilling.

Vi skal huske på at det som er pengespørgsmål i alle andre ting, det er moralspørgsmål hos os.

.. det er ikke livsstillinger vi tilbyder.

Hvis det er for at få en levevej, så er det jo ikke det rigtige... nej, så fører de ondskab ind i sagen.

Ja, det skal ikke være høj løn, der trækker. Det skal være interessen for at skabe. Og det er rigtigt nok ... men der findes mennesker for hvem interessen at skabe er lige så stor som penge er for mange andre mennesker. Og det er jo dem, vi skal begynde med.

Vi skal ikke have det med ansættelser og kontrakter og sådan.